

РЕШЕНИЕ

№ 1416

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.12.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Ева Пелова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9904** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] – [населено място], чрез управителя И. И., срещу решение № 20163000/26.07.2021 г., постановено по НАХД № 4711/2021г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100-ен състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-007291/05.03.2021 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С. / Д“ИТ“ /, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева, на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда /КТ/, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

В жалбата се навеждат доводи за необоснованост и неправилност на въззивното решение, поради противоречие с материалния закон и нарушение на съдопроизводствените правила. Сочи се, че наказателното постановление не съдържа изискуемите се по смисъла на чл.57 от ЗАНН реквизити, тъй като описаната както в акта, така и в наказателното постановление фактическа обстановка не е ясна и точна, не е конкретизирано мястото на допускане на нарушението и в какво се изразява същото. Твърди се, че административнонаказващия орган не е взел предвид обстоятелството, че към датата на издаване на акта, даденото предписание е било изпълнено, макар и със закъснение. Излагат се доводи, че СРС не е обсъдил

предпоставките за приложение разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, а само тези по чл.415а, ал.1 от КТ. Прави се искане за отмяна на постановеното от СРС решение, съответно отмяна на издаденото наказателно постановление.

Ответникът по касация – Дирекция „Инспекция по труда - С.“, се представлява от юрк .С., която оспорва касационната жалба и наведените в нея аргументи. Моли решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прокурора при С. градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна и недоказана, моли същата да не бъде уважена.

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, Х.-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо, но неправилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

В производството пред въззивната инстанция е установена правилно следната фактическа обстановка:

През месеците ноември и декември 2020г. в Д“ИТ“ постъпили сигнали от Л. М., И. И., Н. И. и Й. Й., относно неизплатени от страна на касатора трудови възнаграждения. По този повод, в периода 27.11.2020г. - 23.12.2020г. длъжностни лица при Д“ИТ“ извършили проверка по документи в офиса на [фирма] – [населено място]. При провеждането ѝ били констатирани множество нарушения на трудовото законодателство, тъй като на служители не били изплатени трудовите възнаграждения, за различни периоди през 2020г. За така извършената проверка бил съставен № ПР 2034592/23.12.2020г., чрез който били дадени предписания, на основание 404 от КТ, като това под № 19 било: „Работодателят да изплати на С. Г. Д. уговореното трудово възнаграждение за м. октомври 2020г., съгласно чл. 128, т. 2 от КТ”, със срок на изпълнение до 20.01.2020г.

При извършена последваща проверка от св. В. /инспектор в Д „ИТ“/ и негови колеги, в периода 25.01.2021г. - 09.02.2021г., от страна на проверяваното дружество не били представени доказателства за изплащане на начисленото за м. октомври 2020г. трудово възнаграждение на Ст. Д.. В писмените си обяснения управителя на търговското дружество посочил, че част от дадените по време на предходната проверка предписания не са изпълнени, поради Ковид пандемията. За извършената последваща проверка бил съставен протокол ПР2103777/09.02.2021г.

За така установеното нарушение по чл.415, ал.1 от КТ, на 09.02.2021г. св. В. съставил срещу касатора акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който било издадено и обжалваното пред СРС наказателно постановление.

Касационната инстанция намира атакуваното решение за правилно и законосъобразно, поради следните съображения:

С протокол за извършена проверка от 23.12.2020 г. под № 19 е дадено предписание работодателят да изплати на Ст. Д. уговореното трудово възнаграждение за м. октомври 2020 г., съгласно чл.128, т.2 от КТ. Видно от доказателствата по делото, след извършена последваща проверка, документирана с протокол от 09.02.2021 г. е установено, че даденото предписание не е изпълнено. Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително

предписание на контролния орган по спазване на трудовото законодателство. Субект на нарушението е всяко лице, което е носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последващата проверка, е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Като адресат на предписанието [фирма] е и субект на нарушението, поради което отговорността му е реализирана правомерно. Тук е мястото да се посочи, че в случай, че работодателя не е бил съгласен с дадените по реда на чл.404, ал.1, т.1 от КТ предписания, пред него е стояла възможността да ги оспори по реда на АПК пред съответния Административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването им, за което по делото няма данни да е сторено. Дадените задължителни предписания имат белезите на индивидуален административен акт и подлежат на самостоятелен контрол. След като [фирма] не е атакувало дадените му предписания, конкретно процесното под №19, то има задължителен за него характер и подлежи на незабавно изпълнение.

Тъй като настоящето задължително предписание не е било изпълнено към 20.01.2021 г., с това свое бездействие работодателя е осъществил състава на административното нарушение по чл.415, ал.1 от КТ /така решение № 6272/11.11.2020г., по КНАХД № № 6234/2020г., решение № 1849/13.03.2020г. по КНАХД № 14146/2019г., решение №766/11.02.2021г. по КНАХД № 11194/2020г., по описа на АССГ /. Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и чл. 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, като съгласно т. 1 от нормата такива са и задължителните предписания на работодателите. В чл. 405 от КТ е указано, че тези принудителни административни мерки /в т.ч. и задължителните предписания/ подлежат на оспорване по реда на АПК. След като не е било изпълнено даденото задължително предписание от контролния орган в срок, безспорно [фирма], като работодател е осъществил състава на административното нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ, съгласно който текст, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. В случая е определена имуществена санкция от 1500 лв., която е в законоустановения минимум и не следва да бъде ревизирана.

Неоснователно е възражението на касатора, че СРС не е извършил преценка за приложимостта на чл.28 ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Съгласно ТР № 3/10.05.2011г. по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК на ВАС / което съгласно чл. 130 от Закона за съдебната власт е задължително за страните и съда /, специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно“ административно нарушение по чл.415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл.28 ЗАНН. Съгласно разпоредбата на чл.415в, ал.1 от КТ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. В случая нарушението не е отстранено веднага след

установяването му – именно за това е наложено административното наказание, а безспорно от него са произтекли вредни последици за работника, предвид оставането му без средства за препитание.

Неоснователно се явява и възражението на касатора за допуснато нарушение на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Посочените разпоредби регламентират задължителните изисквания за съдържание на акта и наказателното постановление - описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават. В случая всички съставомерни признаци на нарушението са описани в съставения акт и издаденото въз основа него наказателно постановление, като не се установяват допуснати нарушения на изискването за форма. Местоизвършването на нарушението безспорно е обвързано със седалището на работодателя. Не е от значение за съставомерността на административното деяние каква длъжност е изпълнявал работника или служителя, доколкото се касае до неизпълнение на задължителни предписания на контролните органи. Действително дължимото трудово възнаграждение е било изплатено, но с почти месечно закъснение, от момента, в който това е следвало да бъде сторено, съответно е взето предвид от наказващия орган, чрез определянето на имуществена санкция в минималния на предвидения в закона размер. В случай, че търговецът е изпаднал в неплатежоспособност, пред него е стояла възможността да предприеме съответните законовопредвидени възможности за обявяване на несъстоятелност, поради което не може да се възприеме тезата, че не е изпълнил в срок предписанията на Д“ИТ“, поради пандемията от Ковид.

Въз основа на изложеното, касационната жалба е неоснователна. Обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно и като такова следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и своевременното искане за присъждане на разноски, в тежест на ответника следва да бъдат възложени сторените такива от Д “ИТ“-С., представляващи юрисконсултско възнаграждение в касационно производство в размер на 80 лева, съгласно чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, като се отчете че делото не се отличава с фактическа и правна помощ.

По тези съображения, касационната инстанция приема, че решението е правилно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С. ГРАД, XVIII-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20163000/26.07.2021 г., постановено по НАХД № 4711/2021 г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100-ен състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], [населено място], [улица] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., сумата от 80 лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.